Klauzura 2025 Daria Izworska

PL

Póki jeszcze wierzę, że istnieję

Budzę się i ciemność mnie okrywa. Morze wciągnęło mnie już tak głęboko, że to, co na powierzchni wydaje mi się snem. Jestem tu sama; wszyscy, dla których mam miłość, wszyscy, których doświadczyłam, wszyscy przechodnie mojego życia wydają mi się nierzeczywiści. Jakby mnie z nimi nigdy nie było, jakbym była jedynie świadomością fruwającą ponad nimi, desperacko ich kochającą, a oni mnie nie widzieli. Wyrywam się wciąż, rzucam i ciągnę do nich, póki jeszcze wierzę, że istnieję, że pamięć bycia razem, której trzymam się tak kurczowo, nie jest halucynacją. Bo muszę zobaczyć się w cudzych oczach, żeby wiedzieć, że mam ciało. Wyciągam niewidzialną rękę, by mnie ktoś przytrzymał, ugruntował w rzeczywistości i po niej oprowadził, bo gubię się wśród jej praw.

Czego pani dzisiaj potrzebuje, pani Dario, pyta Agnieszka.
Nie wiem.
Zapadła się pani w sobie, pani nie oddycha.

Projekt *Póki jeszcze wierzę, że istnieję* jest kolekcją fotografii wykonanych w trakcie ostatniego epizodu derealizacji oraz następującym po nim okresie wydobywania się na powierzchnię. Tekst został zaczerpnięty z fragmentów dziennika z tego czasu.

ENG
Just as long as I think I exist

I wake up encapsuled by darkness; the sea has pulled me in so deep that life on the surface feels like a dream. I'm completely alone; everyone I hold love for, whose presence I touched, all my life's passersby seem unreal to me now. As if I were never there, as if I were a consciousness only, floating above, loving them desperately while they couldn't see me. I keep pushing and struggling to pry open the door and break back into the realm of the living, just as long as I still think I exist. Just to see myself in the eyes of another, to be sure that I am made of flesh.
My intangible hand reaches out from beyond, for someone to hold me, to pull me back into reality; please speak slowly and guide me through it—I've lost all sense of its rules.

"What do you need today, Ms. Daria?" Agnieszka asks.
"I don't know."
"You've collapsed into yourself; you aren't breathing."

The project *Just as long as I still think I exist* is a collection of photographs taken during my recent episode of derealization and the period of resurfacing that followed. The text is drawn from fragments of a journal from that time.

CZ

Dokud ještě věřím, že existuji

Probouzím se a tma mě zahaluje. Moře mě vtáhlo tak hluboko, že to, co je na povrchu, mi připadá jako sen. Jsem tu sama; všichni, které miluji, všichni, které jsem zažila, všichni kolemjdoucí mého života mi připadají neskuteční. Jako bych s nimi nikdy nebyla, jako bych byla jen vědomí vznášející se nad nimi, zoufale je milující, a oni mě neviděli. Stále se zmítám, vrhám se k nim, táhnu se k nim, dokud ještě věřím, že existuji, že to minulé společné bytí, kterého se tak

křečovitě držím, nebylo halucinací. Protože se musím vidět v očích druhých, abych věděla, že mám tělo. Vztahuji neviditelnou ruku, aby mě někdo podržel, ukotvil v realitě a provedl mě jí, protože už nevím, z čeho se skládá.

„Co dnes potřebujete, paní Dario?“ ptá se Agnieszka.
„Nevím.“
„Uzavřela jste se do sebe, nedýcháte.“

Projekt *Dokud ještě věřím, že existuji* je kolekcí fotografií pořízených během poslední epizody derealizace a následujícího období návratu na povrch. Text vychází z úryvků deníku z tohoto období.